

másnak, mint egy nagy csőnek. Miután tudomásul vettem az egyre rozsdásabb táblán díszelgő figyelmeztetést, hogy idegeneknek belépni tilos és életveszélyes, halálfej és lábszárcsontok, átbújtam a szögesdrót alatt, a híd közepetáján átmásztam a korláton, megkapaszkodtam a híd acélsodronyába és

Szkin

és ott lengedeztem az enyhe szélben a meztelen mellkasommal. Bőröm válaszolt minden óvatos érintésre, hőmérséklet-ingadozásra. Fokozni akartam a helyzetet, s bár a karom majd' kiszakadt, vártam.

A zuhanás gyors volt és hideg, a víz megcsapott, fájt.

Éjszakára egy fa alatt húztam meg magam. Alighogy virradt, elindultam a földeken, messziről elkerülvén az utakat. Szobáról szobára, valahol minden ruha lefoszlott rólam, tiszta egyedül ebben a végtelen házban, talán szálloda volt valaha?, már évek óta járkálok egyik szobából ki, a másikba be, nem találkozom senkivel.

Odakint valahol nyár lehet, Bardo éppen fölveszi a traktorról lerepült piros rongyot, amelyiket előírászerűen a leghosszabb farönk végére kötözték, a jelek szerint nem túl alaposan, de Bardo ott ugrál és integet a vörös ronggyal, hátha a sofőr észreveszi. Azonban előbb terem ott két rendőr, elhadarják a nevüket, majd kéri Bardo iratait. Fél perc sem telik el, Bardo kezén bilincs, lenyomják a fejét, és be a kocsiba. Még éppen látja, hogy Dina lefékez a biciklivel, nevet, hogy Bardo megint mibe keveredett, s azzal pedálozik is tovább a hajdanán Széchenyiről elnevezett tér forgatagában.

Tóth Imre

LEVÉL FUKUSIMÁBÓL

Vannak felejthetetlen pillanatok az életben.
Például, amikor a teraszon ültünk.
Régóta nem éreztem olyan boldognak
magam. Azóta sem láttam a Templom
túlsó oldalát.

Emlékszem, gyerekkoromban láttam egy
rituális öngyilkosságot a tévében.
Egy japán férfi követte el, nagy nyilvánosság előtt.
Aztán, emlékszem a Holdra szállásra. És nagyapámra,
ahogy fekszik az ágyon. Akkor láttam utoljára.
Egy nap táviratot hozott a postás. Anyám sírt,
másnap apám elindult Csehszlovákia felé.
Az erkélyről néztük, ahogy az utcán vonulnak a
páncélosok. Máskor is láttam már ilyet, de még
soha nem volt ennyire szép.
Alig ismertem meg apám, amikor hazaért.
Kopasz volt, és bajuszt növesztett.

Sok furcsaságot meséltek a felnőttek.
Például, a világkormányról, és arról,
hogy plasztiklapokkal fizetnek majd
az emberek.

Időnként szórólapokat szedtem ki a postaládából,
amik azt állították, hogy Isten teremtette a világot.
Én erről semmit nem tudtam, csak éltem a magam
életét.

Azt a lakást már mások lakják, én csak a lakbérért
megyek.

„Láttam nemzedékem legjobb elméit” a hatalom és
a pénz megszállottjaként.

Fogadásokon politikusokkal inni, utána parkokban,
buszmegállóban aludni.

Korrupció főszervezőket saját zsebükbe tömni,
kitüntetések átvenni.

Még szerencse, hogy nem lettem igazgató,
sem főszervező, így nem tartozom senkinek
semmivel.

Nyelvem alá teszem Isten nevét, mint Démoszthenész
a kavicsot.

Darányi Sándor

UTÁNAD AZ ÖZÖNVÍZ

Miért ne segítenék rajtad, te szegény?
Elég baj az neked, hogy megszületted!
Apád urad volt, kényúr, zabigyereket,
távolról figyelt csak, nehogy kiderüljön
tette, de körülbástyázott kötelességgel,
a te hibáddá téve, ha vétesz, a következményeivel
együtt. Csak azt ígérd meg, hogy nem szaporodsz,
s én elringatlak, átsegítelek
a nehezén, utánad az özönvíz.

Az élet a közhelyek rémuralma.
Egyetlen műve az, hogy fennmarad,
s ezt teljesítménynek állítja be,
mint hamis arányokat kontrapozttal.
Ne félj tehát: semmi nem sikerülhet,
úgysem bírod ki, nem kell osztanod